

Naša rómska misia

Napísal Administrator
Štvrtok, 20 November 2008 00:20

Možno to znie ako rozprávka alebo nejaký príbeh. No nebudeme vás vôbec zavádzať, keď nazveme našu skúsenosť príbehom, lebo ona ním naozaj je; príbehom, ktorý však ešte nekončí. No prv, než začneme rozprávať, patrí sa povedať niečo o počiatku našej malej misie.

Patrí pod „ministry practicum“, čo znamená „pastoračná (apoštolská) služba“. Táto služba má tri ciele:

- zapojenie sa do potrieb Cirkvi pri evanjelizácii
- učiť sa, napr. práci s ľuďmi, spôsobu, ako správne v praxi používať teoretické vedomosti
- vlastná formácia seminaristu.

Táto pastoračná služba sa začína druhým rokom štúdia teológie a trvá dva roky, čiže

Naša rómska misia

Napísal Administrator

Štvrtok, 20 November 2008 00:20

počas 4. a 5. ročníka. Pastoračnú službu vykonávame popri štúdiu raz týždenne. Pre úplnosť ešte dodáme, že po 4. ročníku odchádzame na pastoračný rok (v rámci slovenskej provincie) alebo na prax OTP (zahraničný študijno-pastoračný program – trvá 2 až 3 roky), počas ktorej máme štúdium prerušené.

Jednými z „ministry practicum“ sú katechézy v UPC, kde pôsobia naši spolubratia Miroslav, Thomas a Jozef. Ďalšiu pastoračnú službu vykonávajú

Richard a Pavol, ktorí vedú duchovné cvičenia v UPC. A my – Robert a Radoslav, ktorí vás sprevádzame týmito riadkami, vám chceme predstaviť a priblížiť naše nové misijné pole, na ktorom sme začali pracovať práve tento školský rok.

Prijali sme ponuku sestier Matky Terezy, a tak chodievame každú nedeľu spolu s rôznymi rehoľníkmi a dobrovoľníkmi do rómskej osady v Plaveckom Štvrtku. Našou prácou je starostlivosť o deti a mladých, ktorým sa v osade venujeme. Pozývame ich na sv. omšu (samozrejme i dospelých), ideme s nimi do kostola na druhý koniec dediny, a potom sa po sv. omši vraciame spolu späť do osady.

V decembri minulého roku dostali Rómovia z osady ako dar „unimobunky“, ktoré sa postavili na jej okraji. Od januára tohto roku im každý deň slúžia na rôzne stretnutia, katechézy, hry a nácviky spevu, ktoré vedú rôzni rehoľníci a dobrovoľníci.

Robert Balek SVD a Radoslav Kottra SVD

Robert Balek SVD:

Čas, ktorý som mohol zatiaľ stráviť s ľuďmi z rómskej osady pri Plaveckom Štvrtku, beriem ako veľký Boží dar. Hoci sa spolu stretávame iba raz do týždňa, stihli sme sa spriatelíť, a snáď aj trochu spoznať. Stretávame sa predovšetkým s deťmi a mladými, ktorí sú veľmi bezprostrední a otvorení. Musím povedať, že sú naozaj úprimní v túžbe po Bohu, chcú sa o ňom dozvedieť niečo viac a samozrejme z celého srdca Mu aj zaspievať. Nie je ťažké pochopiť, že ich duša sa najviac otvára v piesni, do ktorej dávajú naozaj celé srdce.

Občas však prehodíme pár slov aj s dospelými, ktorí sú na moje prekvapenie veľmi milí a otvorení. Samozrejme, že sa medzi nimi nájde zopár takých, ktorí si pohundrujú a zanáďavajú, ale takých je aj medzi nami „bielymi“ dosť. Mnohí z nich žijú veľmi pekne,

usporiadane, vedia sa postarať o seba, o rodinu, o dom, sú slušní a ochotní pomôcť, keď treba. U mnohých cítim ich dobré srdce a hlavne ich záujem o Boha, život s Ním. V situácii, v akej sa nachádzajú, cítia, že sa musia na Neho obrátiť a celou svojou silou a vierou sa o Neho oprieť. S radosťou o tom počúvam pri rozhovoroch s niektorými z nich. Musím povedať, že mnohí veria až hrdinsky, počúvajúc ich problémy, s ktorými musia zápasiť.

Sú však aj takí, ktorí svoje problémy riešia svojsky. Nestarajú sa o svojich najbližších, nepomôžu susedom. Kde sa len dá, vykričia všetko do očí a neznosia, ak niekto pomôže iným ľuďom a nie práve im. Kvôli tejto rozdrobenosti a vzájomnej závidi je im veľmi ťažko pomôcť. Kto by chcel totiž nejako pomôcť, musel by pomôcť všetkým rovnako, inak sa celá osada proti nemu vzbúri a navzájom rozháda, podozrievajúc jeden druhého z nespravodlivosti. Myslím, že takíto ľudia, či už „bieli“, alebo Rómovia, sa musia naučiť jeden druhému pomáhať, myslieť v dobrom aj na svojho suseda, podporiť ho v dobrom diele, ktoré koná.

Je krásne vidieť medzi ľuďmi v osade takých, ktorí sa o toto snažia. Sú naozaj slušní a úctiví. Často sú však smutní, pretože ich mnohí „bieli“ berú ako zlých, neslušných, nadávajú im a hádžu ich do jedného vreca s ostatnými. V čase, ktorý som strávil v osade, som sa utvrdil v tom, že každý človek je iný, každého musím prijímať osobitne. Najprv sa musím presvedčiť, kto to je, ako žije, nehodiť ho do jedného vreca s ostatnými a odsúdiť ho skôr, akoby mohol niečo povedať na svoju obranu. To však nie je problém len medzi Rómami. Aj v našich rodinách, či spoločenstvách stojíme často proti sebe s predsudkami a odsúdime mnohých skôr, akoby mohli ukázať, že sú iní, ako si o nich myslíme.

Predovšetkým nám - kresťanom - Kristova láska ukazuje, že máme milovať každého osobne. Veď Kristus miluje každého z nás s jeho dobrými aj zlými vlastnosťami, a veru nikto z nás nie je úplne dokonalý. Nikoho v osade nebudem brať ako Róma, ale ako samostatného človeka, s ktorým práve hovorím, s ktorým som už niečo zažil a presvedčil sa o dobre, ktoré je v jeho srdci ukryté. A tak budem brať aj ďalších - nie ako Maďara, Rusa, či černocho, ale ako konkrétneho človeka stojaceho predou mnou s jeho konkrétnym srdcom, ktoré ku mne hovorí. Ak mám srdce citlivé a pozorné, budem ho počuť, porozumím mu a budem ho mať rád, pretože tak miluje Kristus aj mňa.

Radoslav Kottra SVD:

Rád sa vrátim o pár mesiacov dozadu, kedy začala moja prvá misia - pastoračná služba medzi Rómami v Plaveckom Štvrtku. Doteraz som s nimi nemal žiadnu bližšiu skúsenosť, snáď okrem jednej negatívnej, ešte počas strednej školy.

Naša pastoračná činnosť mala byť vlastne výpomocou sestrám Matky Terezy v práci s Rómami, a to každú nedeľu. Trošku ma to prekvapilo. Ved' také katechézy v UPC, sú cez týždeň a ja budem musieť chodiť v nedeľu a ešte k tomu mimo Bratislavy. Teraz si však uvedomujem, že práve to je misia; keď vyjdem zo svojho „JA“ a idem k tým druhým. Ved' sám Ježiš hovorí: „... bol som chorý a navštívili ste ma; bol som vo väzení a prišli ste ku mne.“ (Mt 25,36)

Šesť mesiacov je dosť dlhá doba na to, aby som mohol porovnať situáciu na začiatku mojej činnosti a teraz. Niekedy sa zastavím a obzriem sa späť, aby som si hlbšie uvedomil zmeny, cez ktoré vedie Boh mňa i našich Rómov. Môžem povedať, že na začiatku som sa považoval za sociálneho pracovníka, ktorý sem prišiel dávať pozor na deti, čo samozrejme aj robím. No keď sa k nim chcem viac priblížiť, pochopiť ich, prijímať ich takých, akí sú, nemôže to zostať len na povrchu. Pri starostlivosti o deti prichádzam tiež do kontaktu s dospelými. Oni majú na život iný pohľad, majú iné potreby a záujmy. A to si vyžaduje odo mňa veľkú otvorenosť, pochopenie i rozhodnosť a zodpovednosť, no predovšetkým veľké, obetavé srdce, prijímajúce každého z nich.

Snažím sa vnímať Božiu odpoveď v službe, ktorú konám. Pozorujem, či sa niečo mení. Sami mi povedali, že nijaké zmeny nevidno, decká sú stále rovnaké – neposlušné. Myslím si však, že na všetko sa musím pozerieť očami viery; až potom uvidím, čomu už dal Pán Boh vyklíčiť, i keď mnohé zostane mojim očiam ukryté. A Pán sa naozaj postaral o rast. Napríklad: postavili sa „unimobunky“, aby sa mali kde stretávať, dospelí sa pripravujú na prijatie sviatostí, deti sa zapájajú do nedeľnej liturgie - dievčatá spievaním žalmov, čítaním prosieb a chlapci ministrovaním. Práve cez sväté omše, modlitbu, katechizovanie, spev, hry či rozhovory ich môžem hlbšie spoznávať a na ich chyby a nedostatky odpovedať láskou, aby sa z vychovávateľa stal ich priateľ a brat.

Opak je však častokrát pravdou. Nie vždy je to u mňa také, ako tu píšem. Sú chvíle, keď sa sám seba pýtam, či mám niečo z tej nedeľnej svätej omše, keď sa im treba neustále venovať; či tá krátka chvíľka v týždni, počas ktorej som s nimi, je dostatočná na to, aby som im mohol niečo dať. A odpoveď? Tú mi dáva Boh cez nich samých. Vtedy, keď v ich starostiach a trápeniach vidím, že potrebujú povzbudenie a potešenie - i v nedeľu. Keď ich túžba po Bohu, či čas venovaný neposedným deťom, dáva zmysel nedeľnej bohoslužbe. Vtedy, keď mi je ich jednoduché „ďakujem“ alebo „prepáč“ povzbudením, že to moje málo, môže byť pre nich veľa.

V neposlednom rade som Pánu Bohu vďačný i za všetkých mladých ľudí, ktorí obetujú svoj čas pre dobro týchto ľudí. Som rád, že do služby v Plaveckom Štvrtku sú

Naša rómska misia

Napísal Administrator

Štvrtok, 20 November 2008 00:20

zaangažované také rôznorodé skupiny ľudí ako bratia redemptoristi, saleziáni, františkáni, diecézny bohoslovci, rôzni dobrovoľníci, študenti a hlavne sestry Matky Terezy, vďaka ktorým táto ušľachtilá a potrebná misia vznikla.

Na záver môžem povedať, že moja pastoračná služba je pre mňa veľkým darom, no zároveň výzvou, aby som spoznával seba samého v práci s ľuďmi, učil sa slúžiť a zároveň odovzdával vieru a nádej, ktorú v sebe nosím. Boh nikdy nedáva úlohy a nepozýva do takej služby, ktorú by človek nebol schopný plniť. Prvoradá je viera, že Boh sa aj cez neúspechy a sklamania prihovára nevidiacim a uzavretým srdciam.

A koniec? Len toľko, aby sme s odvahou vykročili na cestu kríža a v modlitbe i službe otvárali srdcia iných – i Rómov - pre radostnú zvesť, že „Ježiš Kristus zomrel a vstal z mŕtvych pre všetkých“.